

رویداد های کرکوک ، رسوائی آشکار سردمداران

اقلیم گُردستان!

روز دوشنبه ۱۶ اکتبر / ۲۴ مهر ، نیروهای نظامی دولت مزدور عراق با همراهی "حشد الشعبی" مورد حمایت رژیم سرکوبگر جمهوری اسلامی ، به شهر نفت خیز کرکوک حمله کردند و در شرایطی که نیرو های نظامی احزاب سیاسی مسلط در گُردستان عراق (اقلیم گُردستان) دست به مقاومت چشمگیری نزدند ، کنترل این شهر را به دست خود گرفتند. اکنون در پرتو اتفاقاتی که منجر به تقدیم کرکوک به ارتش آمریکا ساخته عراق شد ، هر دو جناح دولت اقلیم گُردستان طرف مقابل را به "خیانت" به گُردها و "سازش" و "عدم مقاومت" در برابر "دشمن" و ... متهم می کنند و بر بستر چنین تبلیغاتی ست که توده های تحت ستم خلق گُرد ، هر چه روشن تر ماهیت این احزاب وابسته و رسوا را یک بار دیگر در مقابل چشمان خود می بینند.

دولت عراق در شرایطی حمله به کرکوک را سازمان داد که پیش از آن بارزانی ، رئیس دولت اقلیم گُردستان با طرح مسئله جدائی اقلیم از عراق به برگزاری یک همه پرسی (رفراندوم) در گُردستان عراق اقدام نموده بود. این همه پرسی رسماً مورد مخالفت تمامی قدرت های بزرگ جهانی از جمله آمریکا و رژیم های وابسته و مرتجع منطقه قرار گرفته بود. از این رو هجوم ارتش عراق در وهله اول به مناطق مورد اختلاف چون کرکوک پس از این رفراندوم ، امری کاملاً روشن و قابل پیش بینی بود. اما آن چه امروز جلب توجه می کند ، فقدان سیاست دفاعی نیروی نظامی تحت فرمان دولت اقلیم در مقابل حمله نیروهای نظامی دولت عراق و حشد الشعبی و اصولاً عدم وجود هیچ گونه اراده سیاسی در احزاب وابسته حاکم برای دفاع از مردم گُردستان که این احزاب ادعای پرچمداری خواست آنان برای استقلال را می کردند ، بود. رسوائی تسلیم کرکوک بدون مقاومت تا آن جا بود که برخی خبرگزاری ها از فرار "نیروی پیشمرگه" خبر داده اند و به واقع شهر کرکوک خیلی زود بدون درگیری جدی نظامی به اشغال دولت عراق در آمد.

هر چند در این بین از سازش و معامله جناحی از قدرت حاکم در اقلیم (اتحادیه میهنی) با رژیم جمهوری اسلامی سخن در میان است ، اما سیاست عدم مقاومت جدی و فرار در مقابل ارتش عراق را نمی توان صرفاً با سازش جناحی از قدرت حاکم در اقلیم توضیح داد و توجیه کرد. آن چه از همه گزارشاتی که در این مورد منتشر شده اند بر می آید ، این است که نیروهای تحت فرمان هر دو جناح از مقاومت جدی در مقابل حمله ارتش عراق ، باز داشته شده بودند.

نکته قابل تأمل این است که بارزانی و هوادارانش که برای استقلال گُردستان همه پرسی گذاشتند و مدعی شدند که اکثریت مردم با آن ها همداستان می باشند چرا به دفاع از گُردستان بر نخاسته و کرکوک را به راحتی به دست دولت عراق دادند؟ و چرا مطابق گزارشات منتشره در جریان حمله ارتش عراق حتی مناطق گُرد نشین دیگر نظیر شنگال (تحت سلطه مستقیم نیروهای بارزانی) را هم بدون شلیک یک گلوله تخلیه نمودند؟ آیا برای بارزانی آشکار نبود که با طرح مسئله استقلال گُردستان به واقع برای ارتش عراق با همکاری نیروهای مرتجع دیگر ، دستاویزی برای حمله به گُردستان تهیه می بیند؟ این عدم مقابله با ارتش عراق را از جانب دولت اقلیم چگونه باید توضیح داد؟

اگر واقعیت و آن چه رخ داده و می دهد ، مبنای یک تحلیل و موضع گیری درست قرار گیرد و نه القائات ژورنال های روز (و سپس ارائه تحلیل های ژورنالیستی) ، خواهیم دید که ایجاد تنش های جدید در منطقه خاورمیانه - که بحران آفریده شده پس از همه پرسی در گُردستان تازه ترین جلوه این سیاست است - تنها در جهت پیشبرد خط استراتژیکی "جنگ بی پایان" امپریالیسم غارتگر آمریکا قرار دارد. ایجاد کانون های بحران و تنش های نظامی در خاورمیانه همان خطی است که از زمان بوش ، رئیس جمهور سابق آمریکا منطقه وسیع خاورمیانه و کشورهای همجوار آن را به جهنمی که آتش جنگ در آن هر روز زبانه می کشد ، تبدیل کرده است و مردم مصیبت دیده این منطقه هر بار جلوه جدیدی از آن را تجربه می کنند. امروز نیز با کوشش در تبدیل گُردستان عراق به یک منطقه جنگی ، همه مرتجعین از ارتش عراق و داعشیان ایرانی گرفته تا قیاده موقت و اتحادیه میهنی و دولت ترکیه و غیره علیرغم همه اختلافات و رو در روئی های شان به این استراتژی خدمت می کنند.

گرچه یورش به کرکوک پایان ماجرا نیست ، اما خود نمونه ای است در تأیید این واقعیت که نیرو های وابسته و ارتجاعی فاقد هر گونه پتانسیل برای گام برداشتن جهت تحقق حق تعیین سرنوشت خلق کرد می باشند؛ و مردم مبارز گرد نباید هرگز نه فریب نیروی وابسته ای چون بارزانی را بخورند که امروز گوشه ای از هدف ارتجاعی اش از طرح "رفراندوم" یعنی ایجاد یک کانون بحرانی دیگر در خاورمیانه ، بر ملا گشته است و نه با تبلیغات ناسیونالیست ها و رفرمیست ها همنوائی کنند که با نفی این واقعیت که اراده آزاد خلق کرد جهت حق تعیین سرنوشت خویش تنها در یک شرایط آزاد و دمکراتیک امکان بروز پیدا می کند ، فریفته طرح رفراندوم بارزانی شدند. آن ها بدون توجه به این که توده های تحت ستم گرد در کردستانی که تحت سلطه نیرو های استثمارگر و سرکوبگری چون دولت اقلیم تحت ریاست بارزانی ، آمریکا و اسرائیل قرار داشته باشد ، متحمل چه رنج و عذاب هائی خواهند شد و طرح "رفراندوم" اساساً چه هدف شومی را دنبال می کند. برای کردستان به اصطلاح مستقل تحت سلطه آن ها هورا کشیدند ، چرا که رفاه و آزادی توده های کرد مسئله آن ها را تشکیل نداده و نمی دهد.

واقعیت این است که رفع ستم ملّی در کردستان (همچون مناطق دیگر) مستلزم در هم شکستن مناسبات سرمایه داری و سلطه امپریالیسم می باشد و خلق کرد تنها در زمانی قادر خواهد بود از حق تعیین سرنوشت خویش و آزادی برخوردار گردد که مبارزه خود را در جهت نابودی سرمایه داران و مزدوران حاکم سازمان دهد.

حمله ارتش عراق و نیروهای شبه نظامی مورد حمایت جمهوری اسلامی به کرکوک با دستاویز واکنش در مقابل طرح رفراندوم بارزانی یک بار دیگر نشان می دهد که چه خلق کرد و چه دیگر خلق های منطقه تحت رهبری هائی که با هر هیتی ظاهر شوند و به هر اسمی نامیده شوند ماهیت بورژوائی دارند ، قادر نخواهند بود نه به حق تعیین سرنوشت خود دست یابند و نه حتی بندی از زنجیرهای گرانی که به دست و پای شان بسته شده را بگشایند. وقایع اخیر در کردستان عراق ورشکستگی تفکرات و نیروهای رنگارنگ ناسیونالیست و سازشکار را هم به روشنی در مقابل همگان به نمایش درآورد؛ همان نیروهایی که بدون توجه به ماهیت طبقاتی دولت اقلیم در مسئله "همه پرسى" برای "استقلال" کردستان اصل حق ملل در تعیین سرنوشت خویش را به بازی گرفتند و نهایتاً زیر پرچم بارزانی و شرکاء به بازچه دست نیروهای ارتجاعی و وابسته ای نظیر قیاده موقت تبدیل شدند که با دست گذاردن بر روی خواست ها و احساسات به حق توده های تحت ستم خلق کرد ، در واقع گامی دیگر در پیشبرد سیاست های ضد خلقی و ضد ملی آمریکا و شرکا برداشت. واقعیات هر روز واضح تر از روز پیش نشان می دهند که رهائی خلق های خاورمیانه از ظلم و ستم و جنگ و مصیبت های دیگر ، تنها در اتحاد با هم و مبارزه با دشمن اصلی و مشترک خود که همانا امپریالیست ها و مزدوران رنگارنگ شان می باشد امکان پذیر است؛ و تنها با یک رهبری کمونیستی می توان به چنین پیروزی بزرگی دست یافت. چنین است که باید با همه توان در جهت تقویت جنبش کمونیستی و راهی که سازماندهی طبقه کارگر ، این تنها طبقه تا به آخر انقلابی را امکان پذیر می سازد فعالیت نمود.

زنده باد خلق رزمنده گرد که برای آزادی می رزمند!

حق تعیین سرنوشت حق مسلم خلق هاست!

نابود باد امپریالیسم و مزدوران رنگارنگش!

چریکهای فدائی خلق ایران

۱۸ اکتبر ۲۰۱۷ / ۲۶ مهر ۱۳۹۶